

vang het voortzetten leek van iets dat sedert lang aan 't afspinnen was. Zijne stem klonk zacht en zangerig en op vriendelijken toon, en al wie 't aanhoorde kwam onder de bekoring alsof hun een lied voorgezongen werd: de geboorte van 't Kind Jezus in den stal te Bethlehem.

Maantje Vincke, den Trotten, Naten Mus, Termote, Sperluut, heel de bende, en de meisjes vooral, stonden er in 't rond elk in de houding gelijk spelers op het tooneel, alsof zij het verhaalde zagen gebeuren voor hunne ooggen. Alle nevedgedachten waren uitgeschakeld, ze voelden zich mede opgetild boven het werkelijke, hun eigen beleg en de bestaande omgeving vergaan, vervangen nu door het visioen dat voor hun verrukte blikken verscheen.

De knaap vertelde alsof 't een loopende waterke was; op 't bedrijf van den kerstnacht volgde de eerste jeugd van den goddelijken boreling, en daarop het omstandig verhaal van den moord der Onnoozele Kinderen. . . .

En nu, ineens, of geleidelijk, wie wist het? — veranderde het tooneel van uitzicht: de winternacht met sneeuw en vorst was weggesmolten, de duisternis opgeklaard; een luw windeke woei door 't hoogblauwe hemelgewelf en heldere zonneschijn laaide over het uitgestrekte landschap vol wuivende palm- en amandelboomen. Aanschouwelijk zagen de toehoorders nu Ons-lieve-Vrouw met 't Kind Jezus op den ezel dien Sint-Jozef bij den toom leidde, over bergen en dalen, langs kronkelende wegen voorttrekken, vluchtend naar Egypte. Juist zooals het op de kleurprenten in school stond uitgebeeld waar de jongens heele dagen op kijken moesten.

. . . Hoe de reis verliep, met al de wondere tegenkomsten en mirakelen; hoe het Kindeke er aankwam, in de schaverlingen speelde met zijn kleuterspaan, op een touterpeerd reed door Sint-Jozef gemaakt, in zijn gaanmande liep met zijn valhoedje aan, in 't zand koeken bakte, aan zijn duimke zoog en overdaan van de hitte in slape viel terwijl de engeltjes vliegen, muggen en dazen wegdreven met groote palmblaren. Hoe leeuwen en tijgers vóór de deur kwamen spelen, de boomen neerbogen om hunne vruchten te laten plukken, en al de afgodenbeelden van heel Egypteland in gruis vielen, en de heidenen in den waren God geloofden. . . . Drie jaar daarna, toen ze 't nieuws vernomen hadden van Herodes' dood, klinken en klakken vergaarden en weer op den ezel, terugkeerden naar 't huizeke van Nazareth, waar Sint-Jozef zijn timmergereedschap weervond en Ons-lieve-Vrouw te spinnen zat en kinderkleertjes aaneendriegde en liedjes zong met Jezuske op den schoot.

Hier gerocht de knaap al meer in zijn element, want 't schoonste kwam nog achter. Hij vertelde er op los, afwisselend in den eersten of in den derden persoon, mengde dooreen den verleden en den tegenwoordigen